

EM PIXO

encara més

De
l'autor
d'EM PIXO

JAMES PATTERSON

i CHRIS GRABENSTEIN

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *I even funnier*

© 2013, James Patterson

© de les il·lustracions: 2013, Laura Park

© de la traducció: 2015, Mercè Santaulària

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u., Estrella Polar,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Disseny de la coberta: Neil Swaab i Tracy Shaw
Adaptació dels dibuix de la coberta: Aurora Gómez

Primera edició: març del 2015

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA al desembre del 2013.
Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company, segell d'Hachette
Book Group, Inc., Nova York, EUA. Tots els drets reservats.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació de l'autor.
Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Limpergraf
Dipòsit legal: B. 3.209-2015
ISBN: 978-84-9057-731-8

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

SER DIVERTIT ÉS DIVERTIT

Hola! Em dic Jamie Grimm, i m'encanta poder ser davant del públic altra vegada.

Fa poc, vaig guanyar un parell de concursos i em van proclamar millor humorista júnior de Nova York. No només de la ciutat de Nova York, sinó de tot l'estat de Nova York!

I ara tinc l'oportunitat de ser el millor humorista júnior del planeta.

—Del planeta Terra? —pregunta en Phineas, de... Ho heu endevinat, de *Phineas i Ferb*.— O de Mart? Una vegada, en una competició científica entre alumnes, vam construir un portal per viatjar a Mart.

—Els ornitorincs són els únics mamífers que ponen ous —afegeix en Ferb.

Sí! En Phineas i en Ferb, aquells personatges de Disney Channel que fan pixar de riure, ara són els meus amics de l'ànima. Fins i tot van a l'insti amb mi.

Que t'ho pensis,
nano. Només VIP
i amics d'en Jamie.

Gràcies per
l'autògraf,
Jamie!

Qui són
aquells penjats
que són amb
en Jeter?

Que estàs
bé?

Aquells són en
Phineas i en
Ferb o és que
veig visions?

EN JAMIE

EN JAMIE
ÉS LA BOMBA

AMB
EN GRIMM
ENS PARTIM

EM PIXO

Ho sento,
no surts
a la llista.

Li juro que
sóc la millor
amiga d'en
Davey Grimm.

Què vols
conservar la
pancarta o les
dents?

Jo,
també.

EN JAMIE
ÉS LA BOMBA

♪ No tornarem mai,
mai, mai a estar
♪ junts... perquè he
conegut en Jamie! ♪

EN JAMIE
ÉS LA BOMBA

Sobretot
que surti
en Jamie!

EN JAMIE
ÉS LA BOMBA

JAMIE

EN JAMIE
ÉS LA BOMBA

SEGURETAT

SEGURETAT

En Derek Jeter, l'interbase dels New York Yankees, fa acte de presència a l'Institut de Long Beach perquè vol que li signi una pilota de beisbol!

La Taylor Swift es deixa veure a la ciutat per demanar-me que sigui el seu teloner en els propers concerts.

—Jamie Grimm, he sentit que ets el millor humorista júnior del món!

—No ben bé —li contesto—. Primer he de guanyar el concurs regional a Boston. I llavors es faran les semifinals a Las Vegas. I les finals de debò se celebraran a Hollywood...

—Estarà molt enfeinat —diu en Howie Mandel, un dels jutges d'*America's Got Talent*, el programa de la tele en què competeixen artistes aficionats. Ha vingut a Long Beach per ajudar-me a preparar-me per al concurs d'humoristes.— En Jamie necessita material nou. Acudits nous. Un estil de cabells nou. T'agrada el meu?

Evidentment, els meus millors col·legues —en Jimmy Pierce, en Joey Gaynor i la Gilda Gold— són aquí amb mi. Ens dirigim a l'Institut, on el director ha decretat que avui és el Dia Jamie Grimm.

—Et dedicaran aplaudiments i visques només per a tu solet, col·lega —diu en Gaynor.

O sigui que quan les animadores acaben de cridar «Jaaa-mieeee», el director de l'Institut, el senyor Heinz Doofenshmirtz, o Doof, com li agrada que li diguin, comença un discursset.

—Ei, un moment —diu en Phineas—. El teu director és el nostre científic malvat.

Arronso les espatlles.

—Doncs em sembla que li agrada el menjar de la cafeteria —contesto.

El senyor Doofenshmirtz comença el discurs:

—Avui, Jamie, ens reunim per desitjar-te sort mentre et prepares per fer la segona, la tercera i la quarta passa amb què assoliràs l'objectiu de convertir-te en el millor humorista júnior del món! Ja ho saps, una passa rere l'altra, Jamie! Hurra!

Quan el senyor Doof parla d'aquesta manera, de seguida sospito que tot això deu ser un somni.

Perquè, sabeu totes aquestes passes que ha comentat? Tant de bo en pogués fer ni que fos només una.

Capítol 2

MENTRESTANT, TORNEM A LA REALITAT...

De vegades, les persones que surten als meus somnis diuen unes burrades flipants perquè no recorden que vaig en cadira de rodes.

Ei, que no els en culpo, eh? A mi també m'agradaria oblidar-me'n.

Però no puc.

Tot i que, és clar, no perdo l'esperança que algun dia veuré l'anunci d'un medicament meravellós que es dirà alguna cosa així com Columnax i que em farà tornar a caminar per art de màgia. Però, per desgràcia, segur que comportarà un munt d'efectes secundaris terribles, com totes les pastilles que anuncien per televisió: «Columnax pot provocar restrenyiment i diarrea. Per no parlar de vòmits a doll. I síndrome de la mort sobtada, així com... Ui, llàstima, ja t'has mort».

Quan em desperto, sóc a la meva habitació. Al garat-

ge. He tornat a la realitat. I no em puc encantar perquè he d'anar a l'institut.

I sobre això que la meva habitació sigui al garatge... resulta que quan em vaig traslladar a Long Beach per viure amb la tieta i l'oncle, l'única habitació lliure que quedava a la casa no era ben bé a dins de la casa. És per això que de vegades la roba em fa pudoreta de botiga de bricolatge.

La casa de la tieta i l'oncle l'anomenen Vilasomriures, perquè el primer dia que hi vaig arribar no somreia ningú ni per casualitat. Ni tan sols el gos, el Somriures.

Feia tant de temps que no remenava la cua, la pobra bèstia, que si ho hagués fet se li hauria trencat el cul.

El cas és que em sembla que ja he descobert per què els Somrients es mostren sempre tan apagadots.

És per la pasterada de farinetes de civada.

La senyora Somrient sempre en prepara per esmorzar, cada matí. Oi que es diu que l'esmorzar ha de ser l'àpat més contundent del dia? Doncs la pasterada que prepara ella ho és de sobra. És tan contundent que se't queda enganxada a les dents i al paladar. Tot el dia.

Ei, que algú truqui a una d'aquelles cadenes de televisió per cable! Tinc una idea genial per rodar un programa estil *reality show*: *Esmorzar amb els Somrients!* Serà exactament el contrari dels programes aquells en què se segueix el dia a dia de les actrius famoses o els gatets de cases riques. Gens de sofisticació. Gens de glamur. Gens de... res.

—Que vagi bé —em diu la tieta, la senyora Somrient.

—No et descuidis el dinar —em recorda l'oncle, el senyor Somrient.

—Et vull a casa a les sis —afegeix la tieta Somrient.
Sí. Són més eixuts que la pasterada de civada.

Però em van acollir a casa seva quan no tenia enlloc més on anar.

I això els ho agrairé sempre.

No és cap acudit.